

SUTTON VANE: «Σι' άνοιχτά!...» (Θίασος Κυβέλης—Θ. Κυβέλης).—Ο συγγραφέας του έργου φαίνεται να είναι ένας Βρετανός πουριτανός από κεφαλής μέχρι ποδών που δεν παραμελεί να πιπρίσει τις «ήθικες» διδασκαλίες του με λίγο χιούμορ για να τις κάνει εύκολοχώνευτες. Στο έργο του αυτό, ούτε λίγο ούτε πολύ, έννοει να μεταφέρει τους ήρωες και τους θεατές του στην... Κόλαση είτε και στον Παράδεισο για να... «φιλοσοφήσει» λίγο μαζί τους,

να γελάσει με την έκπληξη του κοινού και των ήρώων του και στο τέλος-τέλος, μεταξύ ενός ποτηριού σαμπάνιας και μιας προσευχής να κρίνει τον καθένα κατά τα έργα του και να δώσει στους ανθρώπους παπαδίστικες νουθεσίες... Το έργο είναι πραγματικά απ' εκείνα που χρειάζονται μια πρωτότυπη υπόθεση και μια καλή διερμηνευση για να κρύψουν την απελπιστική τους ρηχότητα. Ο συγγραφέας μπορεί να πει κανείς, πέτυχε να βρει και τα δύο, κ' έτσι, αντί να μās ανεβάσει στη σκηνή ένα πάστορα για να μās υπενθυμίσει το ρητό των Γραφών ότι... έκαστος κριθήσεται κατά τα έργα του, κ' επομένως καλά ζούμε όπως ζούμε, αφού θαχουμε τη... μεταθανάτιο ανταμοιβή, μās προσφέρει ένα κάπως ευχάριστο ταξιδάκι με κάποιο άγγλικό γιώτ—που συμβολίζει στο έργο, το άκατιο του Χάρωνος εκμοντερνισμένο—για να μās παρουσιάσει στον ανώτατο κριτή, έναν «έπιθεωρητή», όπως τότε λέει, με άσπρη άποικιακή κάσκα, που θα μās κρίνει σαν ειρηνοδίκης! Είναι εδτύχημα για τον συγγραφέα που η λύση δεν παίρνει σοβαρό χαρακτήρα, γιατί παρ' όλο το σεβασμό (!) των άστων προς τα μεταθανάτια σύμβολα (που είναι τόσο καλά πέδικλα του έπαναστατισμού των μαζών) δε θα εΐτανε δυνατό να τους συκρατήσει τα γέλοια. Όπως είπαμε, η πρωτοτυπία της υπόθεσης αποζημιώνει για τις περιττές μακρηγορίες.